

Jana Beranová

Ve víně je...

lásky

Ve víně je... láska

Jana Beranová

Anotace:

Isabella zdědila vinařství po svém strýci. Víno je celý její život. Doslova. Na nic dalšího nezbyvá čas, a tak se není čemu divit, že se cítí být po citové i milostné stránce značně vyprahlá. Teď se navíc rozhodla posunout své podnikání na další úroveň. Pomoci by jí v tom měli mistři svého oboru – bratřenci Morettiovi.

Stefano oplývá obchodním talentem a zálibou ve dvojmyslech. Návštěvu jižní Itálie si užívá naplno včetně skvělého jídla a veškeré zábavy, která se nabízí. A také se mu v hlavě rodí velké plány do budoucna.

Roberto na Isabellu zpočátku působí odtažitě, uznává jej však jako znalce vína a mistra psaného slova. I proto si od něho nechá poradit s propagací a časem najdou společnou řeč.

Obchodní plány se však začnou poněkud komplikovat, když oba muži projevují zájem nejen o rudý mok, ale také o půvabnou majitelku vinařství.

Varování: při čtení této knihy můžete pocítit nutkavou potřebu nalít si sklenku dobrého červeného vína.

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 51. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Jana Beranová

Obálka @JPolc

Korektura a redakce: Michaela Labáková
Konečná úprava: Monika Kurucová
Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část ne-
smí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
Vydalo nakladatelství Solis

ISBN 978-80-53005-29-6 (epub)

ISBN 978-80-53005-30-2 (mobi)

ISBN 978-80-53005-31-9 (PDF)

Kapitola 1

„Už jsou tu!“ vřískne vzrušeně má kamarádka.

„Fakt? Uf, tak jo. Jak vypadám?“

„Božsky.“

„Není to moc?“ zapochybuj.

„Je to dokonalý. Vím, co dělám. Wow, no do hajzlu,“ zarazí se uprostřed pobíhání a nalepí nos na okenní tabulku.

„Co je, Monico?“

„Takhle naživo jsou Morettiovi ještě větší fešáci než na fotkách a videích.“

„Ježíš, zmiz od toho okna, než si tě všimnou. Tak co? Můžu takhle vyjít?“

„Můžeš,“ rovná mi ještě černou mašli, která drží vrchní část mých vlasů v culíku, zatímco spodní jsem nechala rozpuštěnou.

„A už mazej. Tfuť tfuť tfuť!“ vyháň mě od zrcadla a ukazuje mi stisknuté palce, když se naše cesty rozdělí před mým skromným bydlením v prvním patře.

Zhluboka se nadechnu, nasadím sebevědomý úsměv a snažím se na schodech v těch lodičkách nezabít. Aspoň že jsem Monicu neposlechla a zvolila širší podpatek, a ne jehly. Stačí, že mě přemluvila na tyhle jednoduché pouzdrové černé šaty ke kolenům, které mi ale na můj vkus až

nemravně obepínají postavu. Mám pořád trochu pochybnosti, zda jsou na obchodní jednání to pravé ořechové.

„Dobry večer, vítajte,“ napřahuju ruku ke dvěma mužům, kteří postávají u vypůjčené rudé Alfy Romeo.

„Isabella Lorenzo,“ představuju se. Typické líbání na tvář pro jistotu na začátek vynechávám. Ti ze severu prý bývají studenější než my jižané.

„Stefano Moretti,“ uchopí mou dlaň modrooký blondák a přitiskne její hřbet ke svým rtům.

„Roberto Moretti,“ sjede mě lehce podmračeným pohledem svých zlatavě hnědých očí i druhý muž a stiskne mi pravačku.

No, frajere, ty moc nevypadáš na sympatáka. Ber si příklad z bratránka, bleskne mi hlavou.

„Velmi mě těší, pánové. Mohu vám ukázat ubytování?“ pokynu jim a oni z kufru vozu vytáhnou svá zavazadla.

„Jakou jste měli cestu?“ vyptávám se, zatímco je uvádím do jednoduchých, ale čistých a nových apartmánů, které nezapřou apulijský ráz.

„Let do Bari měl hodinu zpoždění, ale pak už všechno v pohodě. Roberto našťestí řídil, takže já si mohl naplno vychutnávat místní pívaby,“ mrkne na mne Stefano a odhodí světlé sako na postel.

„Vy máte pokoj hned vedle,“ informuju Roberta.

Prohrábne si tmavé vlasy, zůstane stát na prahu a rozhlíží se.

Něco se mu nezdá?

„Bývaly to stáje. Na jaře jsme je předělali alespoň na tři apartmány,“ rozmáchnu se rukou do prostoru.

„Říkal jsem si, že je mi to povědomé. Viděl jsem fotky a videa z rekonstrukce na profilu vinařství,“ utrousí.

„Klidně si po dlouhé cestě odpočítejte nebo si dejte sprchu. Já zatím zkontroluju, jak jsme na tom s přípravou večere. Sejdeme se na terase. Tu jste určitě viděli, když jste přijeli.“

Oba muži pokývnu ze dveří svých pokojů.

V kuchyni už se motá má kamarádka a spolupracovnice v jedné osobě i se svou mámou Bertou, která, když zrovna neučí v místní školce, pomáhá s hospodařením na vinařství. Díkybohu za ně. Nevím, jak bych to sama stíhala. Navíc jsem trochu nervózní, protože jestli se s Morettiovými domluvím na spolupráci, můžu konečně prorazit.

„Tak co, jak to jde? Nechcete s něčím pomoci? Potřebuju, aby to bylo perfektní.“

„Bud' bez obav, Isabello. Daly jsme si záležitost,“ chlácholí mě Berta.

„Jsi z nich nějak vyplesklá. Dýchej pomaleji, než začneš ze stresu hyperventilovat,“ rýpe do mě Monica.

„Krucí, tak víš, že jde fakt o hodně,“ namotám si nervózně jednu kudrlinu na ukazováček.

„Jako je super, že sem přijeli. Chápu, že jsou fakt špička v oboru. A jo, vím, jak strašně ti záleží na dobrém jménu vinařství, a jejich vinotéka zastupuje ta nejvybranější. Ale stejně nerozumím, proč si nemůžeme udělat e-shop a marketing sami? Takhle si na naše vína nasadí pěknou marži a nebudeme to mít tak pod kontrolou,“ dumá Monica s našpulenou pusou, zatímco krájí další z několika druhů sýrů.

„Moni, jenže na vlastní e-shop a pořádnou propagaci bychom potřebovali další lidi. A další lidi rovná se další peníze. Které teď momentálně nemám. Když chci investovat a rozvíjet se, musím na to nejdřív získat prostředky. A prostředky získám, když prodám víc vína. Víc vína prodám, pokud najdu nové obchodní kanály,“ vypočítávám na prstech.

„Vinotéka bratřanců Morettiových je ta nejznámější a nejluxusnější. Přes ně si nás zákazníci mnohem snáze najdou. Mají vymakaný systém prodeje a marketing. Mohli bychom díky nim vyvážet i do zahraničí. To svépomocí nedáme. Jo, taky je to pro mě těžké. Jsem zvyklá dělat si většinou všechno sama. Ale už jsem se smířila s tím, že tohle mi prostě musí udělat někdo jiný.“

„No, pokud mě vaše vína zaujmou, rád vám to udělám,“ ozve se ode dveří Robertův hlas. Opře se loktem o futra a propaluje mě očima.

Nadskočím a vidím, jak Monice škubou koutky.

„Máte tu někde toaletu?“ zeptá se, a když na něho chvíli vyjeveně zírám, dodá: „Potřebuju si opláchnout ruce. Zaprášil jsem se, když jsem zkoušel dělat nějaké fotky z perspektivy dole na té štěrkové cestě pod terasou.“

„Jistě. Na konci chodby vlevo.“

Jakmile se vzdálí, Monica vybuchne v nekontrolovatelný řehot. Je to prostě mladé tele, co loni odmaturovalo, a na dvojsmysly ji užije.

„Prý ti to rád udělá. Když sebou hodíš, tak možná rovnou na tom záchodě. Aspoň si to konečně nebudeš muset dělat *všechno* sama,“ utírá si potměšilé slzy smíchu.

„Ježíš, buď zticha,“ zaplácávám jí rychle pusou rukou. „Kdy už z té puberty vyrosteš?!“

„No co, ještě řekni, že by sis nedala říct. Beztak si už ani nepamatuješ, kdy sis naposledy pořádně vrzla!“

„Monico, mírni svůj slovník,“ napomíná ji matka. Pak však nasadí stejně šibalský výraz jako její potomek. „Ačkoli je pravda, že Isabella kvůli samé práci svůj intimní život dost zanedbává, a nějaké povyražení by jí prospělo.“

„Můžete vy dvě laskavě řešit něco jiného než frekvenci mého sexu?“ zavrčím.

Příhodně bohužel ve chvíli, kdy se Roberto vrací kolem kuchyňských dveří. Na moment strne, nadzvedne obočí a sjede mě od hlavy k patě, takže okamžitě zrudnu až na zadku. Což v Monice vyvolá další záchvat smíchu.

Nepřestává se uculovat, ani když mě se svou mámou následuje s tácy plnými dobrot na terasu. Já nesu tři sklenky a první lahev vína. Ačkoli se mu snažím vyhnout, stejně na sobě cítím Robertův pohled.

„Ehm, berte si, nač máte chuť. Já bych si vám dovolila nabídnout pro začátek naše Negroamaro. Může působit lehčím dojmem, ale má čtrnáct procent. Velmi hebké, přesto příjemně drhne na jazyku. Ve vůni i chuti můžete zaznamenat bobulové ovoce, já například cítím ostružiny a dochuť brusinek. Smím nalít?“

„Tohle je náš hlavní ochutnávač,“ pohodí se smíchem Stefano hlavou ke svému mladšímu bratranci. Neunikne mi, že zatímco nalévám, on mi čumí na zadek.

Ty vole, Monico, já říkala, že ty šaty jsou až moc.

Kouknu raději na Roberta, který má ovšem už zase obočí svraštělé k sobě a zírá Stefanovým směrem. Pak se vpije svým pohledem do mého a já mám co dělat, abych pod jeho zpytavostí nerozlila víno.

Hlavní ochutnávač? Tak doufám, že si nenechá zkazit první dojem z vína tou kuchyňskou scénkou.

Vezme sklenku, zakrouží v ní vínem, lehce ji nakloní, aby zhodnotil barvu, a následně zhluboka přivoní. Přestane se mračit. Ustrkne a převaluje doušek v ústech.

„Skvostné,“ vydechne uznale a mně spadne kámen ze srdce. Doliju mu a pak obsloužím i Stefana a sebe.

„Tak na nové příležitosti,“ pronesu.

„A na krásnou hostitelku,“ dodá Stefano a tváří se mu rozlije laškovný úsměv.

„Povězte nám něco o vinařství. Víím, že jste už posílala prezentaci, ale rád bych to slyšel přímo od vás,“ vyzve mě, když odloží skleničku.

„Jsme v podstatě malovinaři, máme nějakých dvacet hektarů vinic. Ráda bych přikoupila ještě aspoň dalších pět, ale to záleží na tom, zda se nám podaří zvednout prodeje,“ mrknu významně na Stefana, jelikož můj úspěch do značné míry záleží na jejich ochotě zařadit mě do své nabídky.

„Zaměřuju se čistě na červené odrůdy. Bombino Nero, Primitivo, Susumaniello, Negroamaro a Montepulciano.“

„Montepulciano taky?“ podiví se Roberto.

„Ano. Víím, že je typičtější na sever od nás, ale daří se mu báječně. Počkejte, až ochutnáte. Určitě mi dáte za pravdu.“

Pokývne a pokyne mi čerstvě dolitou sklenkou. „A jak se k vinařství dostane půvabná žena jako vy?“ vyptává se Stefano.

„Vlastně ho založil můj strýc, Jacopo Lorenzo. Proto název San Lorenzo – po něm a po svatém Vavřinci, našem patronovi. Neměl žádné potomky, ale já u něj trávil každé léto už od dětství. Povídal mi o víně, o zdejší krajině a historii a naučil mě to všechno milovat. Studium enologie pak byl logický krok. Začal mě zapojovat do chodu a přistoupil na některé moje návrhy na vylepšení. Jacopo bohužel před třemi lety zemřel a od té doby se tu o to starám já.“

„A to si vážně všechno děláte sama?“ utrousí tmavovlasý bratranec a já se zakuckám. Stefano mě praští do zad, zatímco on se tváří jako učiněné nevinátko.

Ten Roberto je vůl.

„Funguju především jako obchodní zástupce. Částečně jako vinohradník, částečně jako sklep mistr. Ale na to mi tu našťestí po strýci zůstal i jeden skutečný frajer, který mi s tím pomáhá. Hlídám finance, dělám obchodní rozhodnutí. Mluvím do designu etiket. Rozvážím víno několika místním odběratelům. Monica, která mi vede od loňska účetnictví a pokouší se o naši propagaci, se ze mě snaží udělat tvář značky. Jinak máte pravdu. Jsem taková holka pro všechno,“ ušklíbnu se.

„Žena mnoha talentů,“ pronese obdivně Stefano.

Aspoň někdo tady má uznání, odfrknu si samolibě.

„Sítě máte obstojné. Ale chtělo by to více videí. Hlavně více videí s vámi, těmi můžete zaujmout,“ krčí rameny Roberto.

„To říká Mona taky. Jenže já nemám čas šaškovat pravidelně před kamerou.“

„Škoda. Například to video z rekonstrukce stájí bylo vážně zábavné,“ usměje se potměšile a ve tvářích se mu objeví dva d'olíčky.

Jako přijde mu vtipné, že se mi Monica motala s telefonem pod štaflemi tak dlouho, až mi do nich vrazila a já na sebe vylila plechovku barvy? Já jí říkala, ať to nezveřejňuje! Ale prý pro dosahy musím něco vytrpět.

„Jsem spíš přes to víno, než abych byla pro srandu králíkům,“ uzemňuju ho. „Však uvidíte zítra. Ukážu vám vinnou hrady, sklep a večer připravím degustaci. Z toho si vytvoříte lepší obrázek než z koukání na síť.“

Pokývne a nechá si dolít. Pak pořídí na mobil několik fotek výhledu z terasy, a zatímco se začínám nenápadně přesouvat k obchodnímu tématu se Stefanem, on si dělá poznámky. Překvapivě propiskou do bločku.

Po zbytek večera si tak povídám spíše s jeho bratrance, který je velmi šarmantním a zábavným společníkem. Možná kdyby mi trochu víc hleděl do očí než na prsa. Ne že by na mě bylo v těchto partiích příliš ke sledování.

Atmosféra se s druhou lahví uvolní a všichni tři si potykáme. Když se pak loučíme, políbí mne Stefano na obě tváře a připadá mi, že dotyky svých rtů trochu protáhl. Roberto, opět s podmračeným výrazem, se mého obličejem oproti němu dotkne jen symbolicky. Popřejeme si dobrou noc s tím, že zítra je provedu a seznámím s naší nabídkou.

„Tak co? Jaké jsou první dojmy?“ vrtí se nedočkavě Monica sedící na mé posteli. Beru ji skoro jako svou ségru. Malou, otravnou ségru.

„Prokrista, co tu děláš? Víš, jak jsem se lekla? Nemůžeš mi sem pořád takhle lézt! Co kdybych si zrovna někoho přivedla?“ houknu na ni od dveří.

„Ty, jo?“ vyprskne smíchy.

Hodím po ní jednu botu, které se obratně vyhne.

„Tak nemáš nechávat vždycky odemčeno. A vůbec, nezakecávej to a nakrm ucho. Jací jsou? Přes to kuchyňské okno jsem moc nepochytila.“

Bosky dojdu k posteli a unaveně se usadím vedle ní.

„Stefano vypadá jako sympat'ák. Příjemně jsem se s ním celý večer bavila. Míň rozumí vínu. Myslím, že on je víc na byznys, kdežto Roberto na propagaci a výběr sortimentu.“

„A ten se ti zdá jaký?“

„Nevím. Dost se mračí a moc nemluví. Když už z té pusy něco vypustí, nejradši bych ho po ní pleskla, drzouna.“

„Ale ale... No každopádně mi přišel jako hodně sexy týpek,“ mrká zasněně Mona.

„Vážně? Nevšimla jsem si.“

„No tak, přestaň být taková puritánka.“

„Poslyš, pro mě je důležité, že se vyzná ve víně. Nejsem tu od toho, abych ho očumovala.“

„Zato oni tebe očumovali s pořádným gustem.“

„To zavinity ty šaty! A vůbec, mazej domů, chci se vyspat.“

„Tak dobrou. Stejně mi něco říká, že tady bude ještě veselo.“

Kapitola 2

Monica usoudila, že když už tu tedy mají být a přinést našemu vinařství nějaký užitek, musí o ně být dobře postaráno. Pravdou je, že jako divoká jižanka má proti těm ze severu trochu předsudky, ale nedovolí, aby pověstná apulijská pohostinnost utrpěla sebemenší šrám.

Pozveme je proto ráno na snídani na terase před hlavní budovou, z níž zatím využívám jen jedno patro pro své skromné bydlení a administrativu.

Vnitřní uspořádání je trochu nelogické, protože můj apartmán má sice ložnici, mrňavou pracovnu a koupelnu, ale například kuchyně je úplně mimo a přiléhá rovnou k terase se schodištěm z obou stran. Když to tu kdysi Jacopo začal rekonstruovat, nepřemýšlel podle mě zrovna prakticky. Prostě jen nějak využil stávající půdorys bez ladu a skladu. Pokud expanze mého podnikání dopadne dobře a podaří se mi vydělat nějaké peníze navíc, plánuju, že si tu zařídím konečně bydlení svých snů.

Ted' nám ale oddělená kuchyně přijde docela vhod, protože v ní můžeme chystat jídlo, aniž by to jakkoli narušovalo mé soukromí. Moničina máma Berta nám s tím chtěla pomoci, jenže znám její zvědavost a tak trochu vtíravost. Dcera ji proto usadila, že to zmákneme samy. Maličko se

nafoukla, ale nakonec nad tím mávla rukou, že jsme ostatně už dospělé a víme, co děláme.

„Doufám, že jednou klofnu chlapa, co se bude takhle královsky starat pro změnu o mě,“ utrousí Monica, zatímco klade plátky okurky na okraj talíře a zálibně si vzniklou kompozici prohlíží.

„S tvým loveckým uměním o tom nepochybuju.“

Smutnou pravdou je, že ona má ve svých dvaceti letech asi větší zkušenosti s muži než já v téměř třiceti. Bez pár dní.

Zmerčíme, že se oba pánové právě dostavili. Blondatý Stefano v bílé košili a světlých džínách, tmavovlasý Roberto v temně vínové košili a černých džínách.

„Utři slinu, stejně jsou na tebe moc staří,“ drcnu do Monicy, která má odjakživa tendenci obdivovat vše, co disponuje opačným pohlavím než ona.

„Sama jsi stará,“ opáčí drze, za což si vyslouží letný pohavek.

Vrazím jí košík s pečivem a sama se chopím tácu s dalšími dobrotami a pečivem.

„Dobré ráno,“ zdraví nás Stefano se širokým úsměvem a obě nás počastuje polibkem na tváře.

Roberto zopakuje jeho gesto, ale zdá se mi, že Monicu trochu odbyde.

„Dámy, vy jste prostě dokonalé,“ mne si ruce světlejší z bratranců, když uvidí bohatě prostřený stůl. Hodíme po sobě s Monicou očkem, jelikož nás jeho chvála potěší.

„Mohl bych poprosit o kávu?“ optá se druhý.

„Samozřejmě. Jakou preferuješ?“

„Černou a hodně silnou,“ naznačí úsměv.

Alespoň v něčem bychom se shodli.

„A pro mě prosím s mlékem a trochu slabší,“ požádá Stefano.

Chci se zvednout, ale Mona mě jemným gestem ruky zastaví a odebere se ke kávovaru sama.

„Máme na dnešek tedy už nějaký program?“ otázka se Roberto.

„Jistě. Ráda bych vám ukázala vinohrady a sklep. Ať si uděláte představu, kde moje víno vzniká. A večer vás zvu na ochutnávku vybraných ročníků.“

„Tak to vypadá na zatraceně zdařilý den,“ mrkne na mě jeho příbuzný.

Po snídani je vytáhnu na vinice. Jsem obyčejná malovínařka, takže se nemám zase až tak čím chlubit. Ale upřímně, stejně jsem tu na to hrdá. Tohle je můj domov.

Moje krev a pot. Nekonečné odříkání, dřina a mozoly. Miluju to.

„Na téhle části pěstuju Susumaniello. Můj favorit. A to-muhle říkám přemýšleci šutr,“ ukážu na veliký placatý kámen, na němž tak ráda vysedávám, když si potřebuju utřídit myšlenky.

Stoupáme vinohradem k další odrůdě, když si najednou všimnu nepořádku, který tu nechali mí dva zaměstnanci.

„Hej! Kurník, chlapi!“ hvízdnu na prsty, abych upoutala jejich pozornost. „Co jsem vám říkala o těch vajglech? Zvednout, hned!“

Muži protočí oči, ale vydají se k nám a sbírají nedopalky do prázdné plechovky, zatímco netrpělivě podupávám nohou.

„Do háje, hoši, to je furt dokola. Mě už to neba. Přece vás taky točí, když vás kvůli tomu musím buzerovat. To vás mám přestat najímat na šichtu? Vždyť by to byla škoda, makat umíte perfektně.“

„No jo, Iso, člověk občas zapomene,“ zabrblá smířlivě vousáč Antonio.

„Štvete mě s tím,“ založím si ruce na prsou a našpulím našťvaně pusou.

„Jenže ty jsi tak žhavá, když se vztekáš!“ zasní se Tomasso.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ve víně je láska*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.